

mostatným usnesením, či, jak se stalo v souzeném případě, jenom o části žalobního nároku a bylo pojata do rozsudku, proti němuž přísluší stranám dovolání. Poukaz na § 515 c. ř. s. není případný. Tento předpis platí jen o rekursech, které nesmějí býti samostatně podány, ale zůstávají podle výslovného příkazu zákona stranám zachovány k uplatnění při příležitosti nejbližšího opravného prostředku. V § 519 čís. 3 c. ř. s. není takové výhrady. Rekurs, a to samostatný, jest přípustný, jestliže jej odvolací soud zvláště vyhradil, ale naprosto nepřipustný, nebyl-li vyhrazen. Podle §§ 499 odst. 3 a 479 odst. 1 c. ř. s. není sice do výroku odvolacího soudu, že se má v řízení pokračovati teprve, až rozhodnutí odvolacího soudu vejde v moc práva, samostatného opravného prostředku, stížnost do takového výroku zůstává tedy stranám zachována, ale ustanovení toto neplatí a nelze ho rozšiřovati na případ, kde odvolací soud takového výroku neučinil.

Čís. 8938.

Důvodem obnovy řízení podle § 530, první odstavec, čís. 2 c. ř. s. jest výpověď nebo přísaha již tehdy, když jest o ní zjištěno, že byla objektivně křivou. Toto zjištění musí se státi v trestním řízení.

(Rozh. ze dne 3. května 1929, Rv II 750/28.)

Žaloba o obnovu řízení z důvodu § 530 čís. 2 c. ř. s. byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Důvodem obnovy podle §§ 530 první odstavec čís. 2 a 539 c. ř. s. jest výpověď nebo přísaha již tehdy, když jest o ní zjištěno, že byla objektivně křivou. Ale toto zjištění muselo se státi v trestním řízení (sb. n. s. čís. 4120, 7087). Nestalo-li se tak, odpadly tím formální předpoklady pro tento důvod obnovy a nelze dopustiti, by ho použito, ba zneužito bylo k tomu, by si žalobce o obnovu pouhým tvrzením, že svědek křivě svědčil, bez zmíněných formálních předpokladů a obejitím § 530 první odstavec čís. 7 a § 530 druhý odstavec c. ř. s. opatřil možnost, by používal nových důkazů, s nimiž jinak by byl vyloučen. Jest zjištěno, pokud se týče z trestního spisu krajského soudu trestního patrně, že veřejný obžalobce prohlásil, že nemá důvodu k dalšímu stíhání Karla P-a st., že vyšetřující soudce následkem toho trestní řízení podle § 90 tr. ř. zastavil a že návrh soukromých účastníků (žalobců) na zahájení přípravného vyšetřování podle § 48 čís. 1 tr. ř. byl usnesením radní komory ze dne 8. července 1927 jako bezdůvodný zamítnut, aniž by veřejný žalobce, pokud se týče vyšetřující soudce nebo radní komora byli vyslovili, že výpověď Karla P-a staršího jest objektivně křivá. Zejména to není zjištěno v odůvodnění usnesení radní komory, jímž trestní řízení bylo právoplatně vyřízeno. Nebylo-li však o výpovědi Karla P.

staršího trestním řízením zjištěno, že byla objektivně křivá, není důvod obnovy podle § 530 první odstavec č. 2 c. ř. s. opodstatněn, a byla žaloba nižšími soudy zamítnuta právem.

Čís. 8939.

Pokud nespadá vytržení zábradlí na mostě pod ustanovení § 1319 obč. zák.

Není předpisu o tom, že by vlastník (zřizovatel) mostu byl povinen opatřit most na venkovské cestě zábradlím určité konstrukce. Potřebu zábradlí na mostě a způsob jeho konstrukce nutno posoudit podle konkrétní potřeby a podle všeobecné zkušenosti.

(Rozh. ze dne 3. května 1929, Rv II 91/29.)

Žalobce opřel se o zábradlí na mostě, náležejícím žalovanému, zábradlí se prolomilo, žalobce spadl do hlubiny a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok důvodem z polovice po právu.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalovaný sice nic nenamítá proti tomu, že nižší soudy používají k posouzení sporného případu zásady § 1319 obč. zák., ale, protože všeobecně vytýká, že po stránce právní nebyl případ posouzen správně, musí dovolací soud zjištěné skutkové okolnosti podřadit pod právní pravidlo, jež se na ně hodí. V tom směru není dovolací soud vázán ani právním úsudkem stran ani nižších soudů. Stolice opravná jest sice vázána návrhem dovolacím (odvolacím), ale v mezích uplatněného důvodu nesprávného právního posouzení není vyšší stolice vázána názorem soudů nižších ani názorem strany. A tu dovolací soud nemůže souhlasit s názorem, že jde o případ, který jest posoudit podle § 1319 obč. zák. Toto místo zákona jedná o škodě vzniklé zřícením nebo oddělením části budovy nebo jiného díla, zřízeného na pozemku, když se příhoda stala následkem vadného stavu díla. Zákon má tu na mysli, jak plyne z motivů (správa justiční komise str. 271), bližší vybudování zásady, obsažené již v § 343 obč. zák. o zajištění škody hrozící z vadného stavu budov a jiných věcí. Výslovně pak praví motivy zákona, že majitel ručí za dvojího předpokladu: že příčinou »zřícení« jest vadné zřízení nebo udržování díla (tedy nikoli příhoda z venčí přicházející) a pak, že majitel díla má vinu v tom neb onom směru. Zákon přesunuje břemeno důkazní o vině na majitele, ale neukládá mu ani podle motivů upotřebených všech možných opatření, nýbrž jen opatrnost potřebnou, čímž, jakž se v motivech praví, dost zřetelně bude řečeno, že přicházejí v úvahu jen opatření, jež lze rozumně žádati podle názoru obchodu (zpráva